

Zijn stem klinkt schor en ik zie aan het op- en neergaan van zijn adamsappel dat hij even slikt. Gelukkig, het doet 'm dus toch wel wat.

“Nu is het jouw beurt om in de cilinder te liggen, Falk,” besluit Nanet. Zij en Jerry schuiven een beetje aan de kant, zodat ik de cilinder in kan kruipen.

Ik ga liggen en laat de kleuren rustig om me heen draaien. Ik word er een beetje draaierig van. Ineens voel ik me klam van het zweet.

Wat duurt het lang! Ik krijg een zere kont van het zitten. Mijn voetbal, die voor m'n voeten ligt, pak ik op. Ik veeg het zand eraf, gooi hem iets omhoog en probeer hem te koppen. Mis. Met een zachte plof komt hij iets verderop neer in het mulle zand. Ik rek me uitgebreid uit, gaap diep en sta op om de bal te pakken. Het is hier bloedheet. Zal ik onder een boom gaan staan? Maar ik moest hier blijven van ze. En ik heb beloofd dat ik precies op deze plek zou blijven wachten. Bij de boomstronken. Verdorie, ze zouden zo terug zijn.

De zon staat recht boven me en op deze open plek in het bos kan ik niet ontkomen aan zijn brandende stralen. Ik pak de bal weer op en ga op de afgezaagde boomstam staan waar ik het afgelopen kwartier op heb gezeten. Met de bal onder de arm balanceer ik even op één been. Vervolgens op het andere. Ik spring van de boomstronk af en er weer op. Ik spring er weer af en dan eroverheen en er weer op. Ik spring van de ene boomstronk naar de andere, heen en weer, tot ik duizelig ben en zweetdruppels in straaltjes langs mijn nek lopen. Had ik mijn pet maar op.

Ik hoor iets. Zijn ze daar eindelijk? Hijgend kijk ik om me heen. Nee, ik zie ze niet. Peinzend kijk ik naar de bouwkeet. Zal ik toch maar even binnen gaan zitten? Maar misschien komen ze dan net terug en dan zien ze mij niet meer bij de boomstronken zitten. Ik moest hier blijven wachten. Ik zucht. Mijn blik glijdt langs de donkergroene wand, waarvan de schroten grotendeels onder het spinrag zitten. Het valt me nu pas op dat rechtsboven

wat graffiti is gespoten. Zwarte, nauwelijks leesbare letters. Wat staat er eigenlijk? Boom of zo. Nee... Born! Born to be...? O, shit, dat stomme lied. Born to be alive. Waarom?

Om de een of andere reden krijg ik altijd een rotgevoel als die plaat gedraaid wordt. Ik haat de manier waarop de zanger die ene zin almaar herhaalt: 'Yes we were born, born, born. Born to be alive.' Het geeft me het gevoel dat iemand me wurgt en geniepig tegen me zegt dat ik dood moet zodat hij zelf verder kan leven. Wie schrijft dat nou op een bouwkeet?

Het grijze dak heeft een afgeronde vorm, met een dakgoot langs de rand. Die goot ligt vol vermolmdde takken, bladeren en mos. De luiken staan open en eentje hangt scheef.

Wat moet ik nou doen? Zal ik ze gaan roepen? Beetje raar om in deze stilte lawaai te maken. Maar ja, ik moet wel keihard roepen, anders horen ze me niet. Ze zijn vast een héél eind weg gelopen. Misschien kunnen ze de weg niet terugvinden. Domkoppen...

Ik laat de bal vallen en zet één voet er bovenop. Net op het moment dat ik mijn handen als een megafoon om mijn mond plaats en me richting het bospad draai, zie ik vanuit mijn ooghoeken iets achter het raam van de bouwkeet bewegen. Een schok schiet door me heen. Ik wil weg! Angstig kijk ik naar het raam. Nee, er is niemand. Er zit heus niet iemand verstopt in de bouwkeet, iemand die me de hele tijd begluurt. Tuurlijk niet. Want dat kan niet. We hebben er net in gespeeld. Er komt verder nooit iemand hier. Dat ding staat al jaren leeg.

Dapper op mezelf inpratend loop ik langzaam naar het raam toe. Ik baal ervan dat het zo smerig is. Zo kan ik niet goed naar binnen kijken.

De tijd lijkt stil te staan als ik met een onvaste hand boven mijn ogen door het raam tuur. Ik zie een schim! Ben ik het zelf? Mijn hart bonkt in mijn keel en ik hoor het bloed langs mijn oren suizen.

Het is weer weg. Of niet? Kan 't niet zien. Viel er iets om? Zag ik dat in een flits? Of was het een beest? Misschien kroop er een kat naar binnen toen wij even niet opletten. Toen we aan

het voetballen waren. Of een vos. Een vogel? Was er nou iets of niet? Spoken bestaan niet. Ik moet het weten. Ik moet zeker weten dat ik me alleen maar wat verbeeldde. 't Was gewoon mijn eigen schaduw of zo. Ja, dat was het. Anders kom ik hier echt nooit meer terug.

Plotseling kijk ik recht in twee ogen! Wijd opengesperde ogen. Iemand staat daar!

Ik draai me om en ren weg. Ik spring vliegensvlug over de boomstronken en struikel bijna over wat losliggende takken. Ik storm zonder omkijken het veld over. Wegwezen. Rennen. Rennen!

Langs het vennetje hol ik, over het bospad, ver weg van de bouwkeet. Waar zijn ze?

Nanet gaat aan de kant van mijn hoofd zitten. Ik draai mijn gezicht iets omhoog en naar achteren om Nanet te kunnen zien.

“Wat heb jij vroeger allemaal beleefd?” vraagt ze aan me.

Haar stem klinkt lief, veel liever dan toen ze met Jerry praatte. Waar is Jerry eigenlijk? Ik zie hem nergens. Ik zie ook niet alles scherp en voel me nog steeds duizelig. Een druppel zweet die langs mijn slaap kruipt, veeg ik vermoeid weg.

“Over mijn verleden valt niet veel te vertellen. Ik ging naar school en naar voetbal,” antwoord ik. “Verder keek ik tv en sliep ik veel. Meer deed ik niet.” Het was al moeilijk genoeg om de dagen door te komen. Al die agressie op school! Het was vechten of wegduiken. Die stomme leraren ook met hun losse handjes... Ze sloegen mij niet, nee, daar keek ik wel voor uit, ik hield me gedeisd. Ik zag wel hoe hard ze de anderen aanpakten. Maar hee, zie mij nu, het is allemaal goed gekomen: ik heb een eigen bedrijf, een eigen huis, een schat van een dochter en Inez... O ja, Inez... Nee, nu niet, ik wil even niet aan Inez denken. Niet nu Nanet zo close is. “Niks spannends aan,” zeg ik. “Saai hè.”

Nanet buigt zich naar me toe en fluistert melodieus in mijn oor: “Saai? Dáár geloof ik nou helemaal niks van.”

Ik voel een haarlok van Nanet langs mijn neus kriebelen, sluit

mijn ogen en waan me even met mijn hoofd op haar schoot, gelukkig wachtend op haar kus op mijn voorhoofd. Wat zou Inez ervan zeggen als ze me nu zou kunnen zien liggen als een kwijlende hond? Zo lig ik hier nooit met Inez.

Op het moment dat ik mezelf vermanend wil toespreken, richt Nanet zich weer op en vraagt ze me: “Lig jij hier ook weleens met Inez?”

Met Inez? Kan Nanet mijn gedachten lezen of zo?

“Eh... Nee,” stamel ik.

Belofte.

“Vertel eens wat over haar,” zegt Nanet. “Hoe kreeg jij een relatie met Inez?”

Ik probeer zo vrolijk mogelijk te antwoorden, alsof ik graag over mijn vrouw praat in plaats van haar in het bijzijn van Nanet uit mijn gedachten te bannen. “Nou, ik ging een keer met een netwerkclub een ballontocht maken. Daar zat zij ook bij. Tijdens de landing kwam de mand een beetje scheef neer. Inez stond achter me en door de klap viel zij met haar volle gewicht tegen mijn rug! Toen werd ik geplet tussen de rand van de mand en Inez. Ik hield er een gekneusde rib aan over. En een vrouw dus, haha!” Wat ben ik toch een sul, ik lach om mijn eigen stomme grapje.

Nanet lacht niet. Ze zoekt iets in haar broekzak. “Ik raak ook alles kwijt,” zucht ze. “Ah, hier is hij!” Ze heeft een euro gevonden. Ze stop hem in de gleuf om het licht weer te laten pulseren. “Hoe lang zijn jullie al getrouwd?”

“Vier mooie jaren,” zeg ik. Zo, dat klonk wel positief. Nu heb ik het weer goedge maakt ten opzichte van Inez. “En jij, Nanet?” “O, Peter en ik zijn al heel lang samen. Niet getrouwd. Nog niet.” Ze zucht. “Ik wil het graag, trouwen, maar hij heeft me nog steeds niet gevraagd.”

Nou, ik zou het wel weten, denk ik bij mezelf. Ik trek aan de hendel tot de cilinder op zijn maximale snelheid tolt. Door de kleuren heen zie ik Jerry naderen vanuit de bosjes.

Hij loopt naar Nanet, gaat op zijn knieën achter haar zitten en slaat amicaal zijn beide armen om haar heen. “Hee Nan... Wie had ooit gedacht dat we na zoveel jaar weer samen zouden zijn,” zegt hij met zijn mond vlakbij haar oor, zachtjes, maar net hard genoeg dat ik het kan verstaan.

Samen? Wat bedoelt hij met samen? Hij met Nanet? Of hoor ik er ook nog bij? Hij houdt zijn armen wel lang om haar heen... Laat haar eens los, joh! Opgelucht zie ik dat Nanet zich lachend

losmaakt uit zijn omhelzing en op de grond springt. Jerry springt naast haar. Hij probeert weer een arm om haar heen leggen, maar Nanet zet een stap opzij.

Ze zegt: “Nu ik jou en Falk weer heb ontmoet, denk ik aan dingen van vroeger waar ik jarenlang niet meer aan gedacht had. En ik zie allerlei dingen voor me die lang geleden gebeurd zijn. Ik kan niet goed uitleggen wat ik zie. Het zijn alleen maar wat losse ogenblikken, wat flitsen in de tijd. Hebben jullie dat ook?” “Hmm.. Mijn herinneringen zijn als de kleuren die vluchtig om je heen tollen als je je in deze cilinder ter ruste legt,” zegt Jerry op een gespeelde poëtische toon. “Oftewel, mijn herinneringen zoeven zo snel voorbij dat ze niet meer van elkaar te onderscheiden zijn.”

“Konden we de snelheid van onze herinneringen ook maar zelf bepalen met een hendel. Dan zou ik heel vaak het beeld stilzetten om alle details te bekijken,” fantaseert Nanet hardop. Jerry haalt één schouder op. “Ach, het zijn maar herinneringen. Wat heb je er nou aan om er uitgebreid naar te kijken? Wat voorbij is, kun je toch niet meer veranderen. Wat geweest is, is weg. En hoe ouder je wordt, hoe verder weg je verleden is. Ik wil me niet steeds omdraaien en in de verte turen, om mijn herinneringen na te kijken.”

“Waarom niet?”

“Ik kan er toch niet naar teruglopen. Dus ik loop gewoon vérder, vooruit, en kijk naar wat nog vóór me ligt. Maar het is wel klote dat de horizon steeds dichterbij komt. Shit man, ooit zal ik daar stil moeten staan en dan zit mijn tijd erop. Over en uit. Het leven is geen cilinder die je na stilstand weer op gang kunt brengen.”

De cilinder mindert langzaam maar zeker vaart en houdt op met draaien. Ik klim eruit en ga tussen Jerry en Nanet in staan. Even meen ik in Jerry's ogen te lezen dat hij me een indringer vindt, maar dat vergeet ik zodra ik in Nanets blauwe ogen kijk. Ze heeft zich naar me toegedraaid en zegt: “Je had me vroeger verteld dat je na de basisschool naar De Toren moest.”

Ik knik. Ik wil het er niet over hebben. Ik hoop dat ze er niet op

doorgaat.

“Dat was toch een school voor speciaal voortgezet onderwijs?” vraagt ze geïnteresseerd.

Zo nonchalant mogelijk geef ik antwoord: “Ja, voor kinderen met leer- en opvoedingsmoeilijkheden.”

“Goh, nooit gemerkt dat je dat soort moeilijkheden had... En wat ben je daarna gaan doen dan?”

“Daarna? Toen kwam ik in de horeca terecht. Via een leerwerktraject.” Ineens voel ik me een stuk energieker. “Dat was gaaf! Mooiste tijd van mijn leven gehad. En nu ben ik ondernemer in groen. Groenstyling voor evenementen. Ik verzorg ook bloemdecoraties in restaurants en hotels en tijdelijke...” Ik maak mijn zin niet af, want ik zie ineens dat Jerry er niet zo best uitziet. Ik ben bang dat mijn gepraat hem verveelt. Zijn gezicht is wat grauwig. Hij wrijft even in zijn ogen en masseert daarna met zijn hand een plekje achter zijn linkeroor en lacht zachtjes voor zich uit. Zijn lach is breed met gesloten lippen en ziet er wat geforceerd uit. Misschien is hij een beetje van slag geraakt door al ons gepraat over vroeger. Zou hij het zo vervelend vinden dat de hoeveelheid tijd die voorbij is, nooit meer terugkomt? Het is ook wel waar wat hij zei: ooit zit onze tijd erop. Veel te snel. Balen. Was er maar een manier om extra tijd te krijgen.

Nanet brengt haar handen samen en plaatst haar vingertoppen op elkaar. “En nu...,” zegt ze, “nu ben ik héél benieuwd of jullie nog weten...” Ze wacht even. Ik vermoed dat ze de spanning graag een beetje opvoert.

“Wát weten?” vraagt Jerry vermoeid.

Geheimzinnig kijkt Nanet in het rond voordat ze antwoord geeft. Heel langzaam en op een lagere toon dan ik van haar gewend ben, zegt ze: “Dit: weten jullie nog, dat we elkaar iets beloofd hebben? Iets heel speciaals? Heel lang geleden, toen we in de zesde klas zaten... Het was in de zomer. Eigenlijk waren we net van school af, want het was zomervakantie. Het was op de laatste dag dat we samen konden spelen. Ja? Weten jullie nog dat we elkaar toen een belofte deden? Dat we het zouden

overdoen?”

Jerry kijkt Nanet bedenkelijk aan. “Overdoen? Wát zouden we overdoen?”

“Die laatste keer!” Nanet opent haar handen en houdt ze op een afstand van elkaar, zodat het lijkt of ze daarmee een gedeelte van een tijdlijn afbakent om haar woorden kracht bij te zetten. “We beloofden één uur over te doen. Het laatste uur dat we samen speelden. We hebben het bewaard voor later. Voor nu!”

“Hoe dom kun je zijn?” zegt Jerry. Hij gooit zijn hoofd in zijn nek en lacht hard. “Bewáárd!”

Waarom lacht hij nou zo stom, zo overdreven? Wat irritant, hij zit Nanet gewoon uit te lachen! Ze meende het serieus. Of houdt ze me voor de gek? Nee... Zij vindt het ook niet leuk. Ik zie dat ze teleurgesteld is. Hebben wij een uur bewaard? Voor nu? Hoe bedoelt ze?

Nanet staart naar de ruimte tussen haar handen die een traag draaiende beweging maken, zoals een tovenaars in een glazen toverbol tuurt waarin het verleden te zien is. Ineens voel ik mijn hart gejaagd in mijn keel kloppen. Alles tolt. Snel pak ik de schouders van Nanet en Jerry beet voor houvast en sluit ik mijn ogen.

Wat zijn ze aan het doen? Gek spel. Nooit gezien... Een concentratiespelletje of zo? Hebben ze nou de hele tijd hun ogen dicht? Ze bidden! Nee... Iets verder inzoomen... Het lijkt wel... Nee... Of wel? Ja, ze zeggen steeds alle drie hetzelfde! Maar wat? Ach, wat kan mij ‘t ook schelen. Ik wou dat ze weggingen. Moeten ze niet naar huis? Straks zien ze me nog eens. Nee... Nee, dat gebeurt niet. Rustig. Ik kan nog iets dichterbij komen. Even. Ik móet weten wat ze zeggen. Voorzichtig... Achter die struik. Nu... tot die boom... Wat is dat toch voor een gek versje? Waarom houden ze elkaar de hele tijd bij de schouders vast? Die ene jongen... Er is iets... Ik moet een foto maken... Oh! Hij kijkt!